
Stíny Vichrovského kláštera

Klára Kubíčková
Markéta Kubíčková

8. SRPNA 1294,
KATEDRÁLA NEJSVĚTĚJŠÍHO JMÉNA,
TŘI KAMENY

Portál byl otevřen.

Krajina uvnitř vypadala jako zčerené moře blyštící se odlesky poledního slunce. Uprostřed vypálené katedrály, proměněné zubem času v ruiny jen vzdáleně upomínající na její bývalou okázalou krásu, jasný oblouk hrubě kontrastoval s temnotou novoluní noci. Oběť ležící na zbytcích oltáře pod portálem sebou zaškubala. Ve světle svící rozestavěných kolem svázaného těla se zčernalé kameny pobořeného kněžiště plamenně zaleskly.

Kazatel oblečený ve slavnostním rouchu uchopil zapálenou voskovicí a několikrát s ní opsal obrys portálu tak rychle, že se stopa plamene spojila v ohnivý kruh. Průchod se roztáhl, až sahal od oltáře po pozůstatky lomených oblouků dávno vysklených oken.

Diváci sročení v hlavní lodi napjatě sledovali, jak muž strčil do oválu paže a prudce jimi trhl, jako by roztahoval oponu. Mořská krajina se rozestoupila a odkryla temnou prázdnotu připomínající okno otevřené do pusté tmy. Ačkoliv byla odhalená končina neproniknutelně černá, až se téměř slévala s pozadím noci, třpytila se jako ze země vytažený pyrit. Muž odstoupil stranou, jako by někoho pouštěl do dveří. Jeho stoupenci sborově zadrželi dech.

Tísňivé ticho přerušil odhodlaný povel k útoku.

Zpoza zídky, jež zbyla po boční kapli, vyskočil Arkleb ze Zdibic, velitel Cechu, a vtrhl do kruhu shromážděných. Jeho druzi, dosud přikrčení v křo-

vinách a vyčkávající za kmeny přihlížejících borovic, vyběhli ze stínu, prolezli dírami ve stěnách jako pavouci a okamžitě svého vůdce následovali.

Katedrálou se rozlehly výkřiky. Přihlížející dav zaútočil na bojovníky, již se nahrnuli dovnitř, s fanatickou odhodlaností.

Velitel hlavicí jílce srazil muže, jenž se na něj vrhl s rukama napřaženýma v náznaku škrťícího sevření. Pak plynulým sekem z otočky rozťal hrud' jinému, který ho uhodil sukovou palicí do zad. Sedlák zaúpěl jako vlk vyjící na měsíc. Sukovice mu vypadla z ruky, jak se pokoušel zastavit přívál krve prýšťící mu skrz prsty.

Část mužů se zatím dle předem sjednaného plánu postavila do hlavního vchodu, aby zatarasili únikovou cestu. Po mohutném vstupním portálu s dvojicí věží zbyl jen lomený oblouk zasazený do pobožené stěny. Jeho sochařská výzdoba se dávno rozdrobila, vrchol tympanonu se rozpadl jako vykoušnutý obrovskou příšerou, takže plastiky svatých na reliéfu přišly o hlavy.

Bojovníci Cechu se v otvoru po dveřích postavili do zástupu a odhodlaně se bránili vlně nepřátel. Velitel dal povel dalším jednotkám, které zahradily oba boční východy.

Když byli muži rozestaveni, zamířil Arkleb ke kazateli skrčenému za oltářem v kněžišti. Jeho kroky však zastavilo lité zakvílení. Kolem krku se mu ovinuly bledé paže. Žena, jež na něj skočila, se mu zakousla do masa nad krčním chráničem. Prudkým šklubnutím ji ze sebe odhodil i s kusem své kůže pevně sevřeným mezi zkrvavenými zuby. Dopadla na zem asi dva kroky od něj, kde ji jeden z jeho druhů nemilosrdně proklál mečem.

Přítiskl si ruku na krvácející ránu a sykl bolestí. I přes kožené rukavice cítil, jak odhalená tepna divoce pulzuje.

Zasvištění meče ho přimělo zvednout čepel do vzduchu právě v okamžiku, aby vykryl smrtící úder. Srazil se s mužem ve stejnokroji královské gardy.

„Za krále!“ zazněl z úst gardisty hrdý pokřik. Arkleb ho několika rychlými výpady zahnal až ke stěně boční kaple. Vyrazil mu meč z ruky a mocným seknutím mu přetěl hrdlo. Drolící se stěnu pošpinil stříkanec krve.

Otočil se právě včas, aby spatřil vysokého muže v tunice bez rukávů vytahovat jednu z mnoha dýk, jež se mu kývaly na opasku. Zamířil s ní na učedníka Cechu, který se krčil před hromotlukem bijícím ho pěstí do hlavy. Vypadal jako ochotnický vrhač nožů a Arkleb nepochyboval, že by cíl zasáhl. Jedním dlou-

hým skokem se přemístil před svého chráněnce a strhl ho stranou. Dýka zasáhla hromotluka do podbříšku.

Neměl ani čas postavit mladíka na nohy – jeho vytřeštěný pohled mu prozradil, že se odzadu blíží útok. Přikrčil se a dřevorubecká sekera rozčeřila vzduch nad jeho zády. Překulil se do strany a podsekl dřevorubci nohy, jako by kácel strom.

Učedník vytáhl z pouzdra u opasku vlastní dýku a poslal ji směrem k vrahači nožů. Neomylně se mu zakousla do prsou a on se svalil vedle vyděšeného kazatele.

Arkleba mezitím napadl chlapec v otrhaných hadrech a zavalil ho ranami pěstí. Ohnal se po něm jako po otravné mouše a odmrští ho stranou. Svůj pohled obrátil do hlavní lodi, kam hoch dopadl.

Katedrály vždy představovaly poslední útočiště věřících před koncem světa, vypálený chrám na Třech Kamenech však vypadal, že se v něm k apokalypse právě schyluje. Ve středu kostela, kde se protínala hlavní a boční loď, i v chórovém ochozu ležely desítky mrtvých. Podlahu pokrývala krev a proudila mezi spárami v dlaždicích, poskládaných do obrazce ztvárňujícího lidský život se všemi jeho nástrahami. Chlapec, který Arkleba napadl, ležel stočený do klubička mezi dupajícími škorněmi zmateného davu a kryl si hlavu rukama.

Arkleb spustil meč a zatroubil na dlouhý roh. Katedrálou zaznělo táhlé znamení pro povolání zálohy.

Muži, již vyčkávali rozestavění podél říčního koryta za skalnatým útvarrem nesoucím věncovou kapli s oltářem, se vyškřábali nahoru a proskočili prolomenou stěnou do kněžiště. Jejich úkolem bylo pochyttat případné uprchlíky, kteří by prolezli skrz rozbořenou apsidu. Kazatelovi přívrženci se však místo útěku pustili do zuřivého boje.

Velitel Cechu šlehl po kazateli pohledem. Ten se schovával za oltářem, nad nímž se tetelil otevřený portál. Z apsidy zabrané bojovníky Cechu, zavázanými rozkazy zajmout ho živého, neměl naděje na útek. Zvedl ruce na znamení, že nedrží žádnou zbraň.

Arkleb si oddechl, že boj brzy skončí, ale vtom ho někdo surově nabral rameny a prohodil dírou v boční lodi ven. Dopadl na záda, do změti plevele a křovisek zarůstajících stavbu, jako by ji požíraly do zapomnění.

Opatrně se opřel na loktech.

Cítil, jak se mu halena pod zbrojí lepí na tělo krví vytékající z rány na krku. Hlava se mu točila a v rameni nepříjemně škubalo.

Ještě nepříjemnější však bylo zjištění, že přišel o meč.

Zoufalé výkřiky ozývající se z katedrály se mu slévaly do kakofonie zvuků, jako by se mu vysmívaly kamenné hlavy chrličů na opěrných obloucích.

Démonické postavy a chiméry, jejichž účelem bylo zabránit průniku temných sil do katedrály, na něj shlížely s potouchlými škleby. Rohy i zuby měly ulámané, stejně jako ostny na rozepjatých křídlech, šupiny slezlé a rozdrolené, zničené tak, jako se cítil on sám.

Podle starodávných pověr stavitelů chrámů démoni prchnou, spatří-li vlastní obraz. Stejně tak nápisy na vnějších stěnách, jež se daly číst zepředu i zezadu, představovaly dokonalou past, která měla přinutit demony předčítat zaklínací formulí stále znovu, až se vyčerpají a vzdají se úmyslu proniknout do kostela.

Arkleb věděl, že jsou to pohádky. Nevěřil na demony procházející se po světě a napadající církevní stavby. Démoni se ukrývali vždy jen v lidském nitru.

Bolestivě se postavil na nohy a prolezl zpět do katedrály. Pohled stočil do kněžiště.

Před oltářem stál široce rozkročený hřmotný sedlák, kterého si kazatel zřejmě zavolal na obranu. Pěstmi mocnými jako dvě palice mlátil bojovníka Cechu, jenž úpěl na zemi vedle mrtvých druhů.

Arkleb se rychle rozhlédl po zbrani. Černou dýku vytahovat nehodlal. Byla určená pro jinou příležitost.

Svůj meč zpozoroval vedle mrtvolky chlapce v rozedraném oblečení, jehož pravděpodobně ušlapal dav. Zbraň mu spočívala u ruky, kterou měl položenou přes obličej, jak se bránil kopancům.

Natáhl se pro ni, ale předběhl ho hubeňour s krysím obličejem. Zvedl meč leváčkou za čepel, nevnímaje, že si pořezal dlaň do krve. V druhé ruce držel nůž, kterým máchal ze strany na stranu jako čaroděj předvádějící složitě čáry s pomocí kouzelné hůlky. Snažil se najít místo, které by nejsnáze zasáhl.

Arkleb zaslechl slabé zařinčení.

Po krví zbrocené podlaze k němu doklouzal cizí meč a zastavil se o jeho botu. Netušil, jestli mu přála náhoda a zbraň upustil nějaký nešťastník, nebo

mu ji hodil jeden z jeho spolubojovníků, v tu chvíli na tom nezáleželo. Rychle se pro ni sehnul.

Ostří nože mu zajelo hluboko do svalu nad pravým loktem. Horká krev se mu začala vpíjet do rukávu.

Sevřel jílec mezi prsty a cítil, že proud krve ještě zesílil. Neměl dostatek času narovnat se. Hubeňour se rozhlédl kolem sebe, sebral ze země kosu a zaútočil mu na hlavu. Velitel Cechu se na poslední chvíli překulil. Ostří zaskřípalo o dlaždice. Muž se znovu napřáhl a v ten okamžik projela jeho tělem čepel meče.

Arkleb poděkoval druhovi pokynutím hlavy. Nehledě na palčivou bolest rychle vstal. Otočil se čelem do sálu, aby zhodnotil průběh bitvy, a k nohám mu padlo tělo jeho učedníka. Mladík na něj poulič kalné oči, ještě před minutou plné života.

Zařval ke zčernalému nebi. Starce, jenž chlapce propíchl zezadu vidlemi, bez slitování přetal vedví jako suchou větev. Překročil kusy těla a třemi rychlými kroky stanul před kazatelem. Ten si mezitím přivolal na pomoc dalšího ze svých následovníků a nemilosrdně ho postrčil na Arklebův napřážený meč, aby získal čas na útěk.

Když pochopil, že nikam neprchne, zadíval se na velitele Cechu s vyčerpaným šklebem na rtech. „Už to nezastavíš!“

Arkleb vystavil do světla svíce čepel lesklou krví. „Co jsi provedl? Mluv, nebo tě zabiju!“

„Klidně mě zabij, nic tím nezměníš. Cech prohrál.“

Arkleb střelil pohledem k portálu. Žaludek mu sevřel strach ledovější než hluboké vody horských jezer. Prsty pevně ovinul kolem koženého jílice a zamířil k oblouku, když mu kazatel skočil na ramena. Shodil ho ze sebe jako ušpiněný kabát. Muž spadl na zem, rychle se ale vzpamatoval a podrazil protivníkovi nohy. Pak se na něj vyškřábal a začal ho mlátit rukama do hlavy. Arkleb ho od sebe prudce odkopl. Kazatel udělal několik vrávoravých kroků vzad, až narazil hlavou na zbytky kamenného zdobení vyčnívajícího ze zdi. Podél stěny se mátožně svezl k zemi a zůstal nehybně ležet.

Katedrálou zaburácel zvuk podobný zahřmění hromu. Na černém pozadí portálu, slévajícím se s okolní nocí, se rýsoval mohutný obrys ještě daleko temnější. Končina za obloukem začínala opět blednout jako noc s přicházejícím ránem, čímž postava nabývala na zřetelnosti.

Velitel Cechu vyskočil na hranu portálu. Byla pevná jako napnuté lano a on musel roztáhnout ruce, aby svůj pohyb vybalancoval. Po jeho levici

muži Cechu stále zápolili s kazatelovými přívrženci, na pravé straně se tma za obloukem postupně měnila zpět v krajinu barvy moře. Za šedivými vlnami sice pořád vládla temnota hlubokého dna, ta však pomalu ustupovala.

Přepadla ho závrať. Odhodil svou zbraň a z pouzdra na opasku vytáhl dýku, jež byla černá od hrotu až po hrušku, jako by byla ukutá z jednoho kusu kovu. Pevně sevřel jílec v dlani a zároveň stejně pevně zavřel oči. Když víčka opět uvolnil, držel v ruce dlouhý obouruční meč.

Portálem zavibroval zlostný řev. „Kde jsi vzal tu zbraň?“ Ta slova vycházela přímo z temnoty na dně vzdáleného moře.

Arkleb napřáhl meč před sebe a přední nohu posunul po tenké hraně oblouku, aby snížil těžiště. Ohnul kolena a ještě více se přikřčil.

„Ta zbraň nepatří do tohoto světa.“

„Ale dnes ho zachrání.“

Ve světle přibývajícím za portálem se zaleskla další černá dýka. Protivník ji rychle přeměnil ve vidle a bodl, jako by nabíral kupu sena. Velitel Cechu navzdory svým zraněním hbitě uskočil dozadu a znovu získal rovnováhu. Myšlenkou svůj meč zúžil a protáhl, aby na nepřítele dosáhl. Prudce vyrazil, hroty vidlí ale čepel odklonily.

Meč nabyl podobu dlouhého bodce a zamířil nestvůře na hrud'. Ta opět zachytila zbraň mezi hroty trojzubce a přišpendlila ji ke spodnímu okraji portálu. Arkleb se pokoušel bodec vytáhnout, nezbylo mu však než ho zkrátit zpět na meč. Opsal jím ladný oblouk a zkusil nepřítele zasáhnout z boku, ten však výpad vykryl násadou. Pak netvor patrně jen pro zábavu vyčaroval z vidlí meč, aby si mohl se sokem vyměnit několik rychlých výpadů. Portál pod jejich pohyby vibroval, až se oběť na oltáři třásla jako v zimmnici.

Arkleb s neúprosnou tvrdohlavostí ještě jednou sekl proti nezřetelné, rozmazané postavě, aniž by tušil, zda míří na hrud' nebo na krk. Byl si jistý, že nestvůra jeho čepel stejně odrazí. Kov zaskřípal o kov.

Netvor se zasmál, až sebou oblouk zaškubal jako v křeči. Poznal, že si jeho sok konečně uvědomil marnost svého počínání.

Ten se zhluboka nadechl a všechnu sílu vložil do posledního úderu. Vrazil do protivníka levým bokem jako rozzuřený býk, meč mu přitom vylétl z ruky. Cinknutí mu prozradilo, že zbraň dopadla na dlážděnou podlahu katedrály, kde se proměnila zpět v dýku.

Už neměl na výběr.

Jeho soupeř na tenké hraně portálu zakolísal. Využil příležitosti. Chytil bestii kolem krku, odpíchl se od oblouku a pověsil se jí na záda, až se ocitl uvnitř portálu. Pod ním se rozkládala nekonečná vodní plocha s nepatrnou černou skvrnou, jako by se v těch místech nacházel hluboký mořský příkop. Cítil chlad vyvěrající z temnoty vířící pod jeho nohama. Po zádech mu přejel mráz.

Pravou nohou se zapřel o hranu portálu, prudce se odrazil a strhl nestvůru s sebou do neznámé krajiny. Oba propadli za oblouk do černé propasti na jeho dně.

Brána se za nimi ihned zavřela.